

dávky povinného vůči Státnímu pozemkovému úřadu (ministerstvu zemědělství), nedojde-li k uskutečnění přidělení nemovitostí, a zabavením nároku na vydání nemovitostí těch, a to jedině z toho důvodu, že rekurs neobsahuje vůbec žádného rekursního návrhu, a kdyby se i mělo za to, že zrušovací návrh svědčí též rekursnímu soudu, nestačilo by to, ježto se v něm neuvádí, jakým rozhodnutím by mělo být usnesení prvního soudu nahrazeno, a návrh na změnu není v rekursu obsažen.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu věcné vyřízení rekursu.

### D ů v o d y:

S názorem rekursního soudu nelze souhlasit. Především nemůže být naprosto žádná pochybnost o tom, že návrh na zrušení usnesení prvního soudu jest učiněn i pro případ, že podání tomu nebude vyhověno jako rozkladu, který ovšem je nepřipustný, a že bude podání to předloženo jako rekurs rekursnímu soudu. Z vývodů rekursu, uplatňujících nepřipustnost povolené exekuce s poukazem na ustanovení §§ 23 a 36 přídělového zákona, jde jasně najevo, že se stěžovatel domáhá toho, aby bylo usnesení prvního soudu jako nezákonné zrušeno a odstraněno, což se ovšem po formální stránce může státi jen tak, že se usnesení to změní tak, že se návrh vymáhajícího věřitele na povolení exekuce zamítne. To však jest již jen pouhá formulace výroku rekursního soudu. Je proto rekursní návrh dostatečně jasný a určitý. Ostatně, jak bylo již opětovně v rozhodnutích nejvyššího soudu vysloveno, není rekursní soud vázán na návrh stran v rekursu, neboť §§ 514 a násl. c. ř. s. nemají obdobného ustanovení jako §§ 462 a 497 c. ř. s. Třebas bylo tedy v rekursu navrženo zrušení napadeného usnesení, není závady, by nebyla vyslovena jeho změna podle povahy věci a podle důvodů v rekursu uplatněných (srv. rozh. č. 9506 Sb. n. s.).

### Čís. 15909.

**Předpis druhé věty § 1116 a) obč. zák. se týká jen nájmu bytů v užším slova smyslu, nikoli nájmu jiných místností (obchodních, živnostenských) nebo pachtu.**

(Rozh. ze dne 10. března 1937, Rv II 15/37.)

Žalobce pronajal (dal do podnájmu) roku 1928 Dr. M. V-ovi, zubnímu lékaři v B., ze svých místností, které sám měl najaty, část těchto místností, a to 2 pokoje, kuchyni a koupelnu. Nájem byl sjednán na tři léta od 1. prosince 1928, po uplynutí tří let se měl nájemní poměr prodlužovati o další rok, nebude-li dána některým ze smluvců předem tříměsíční výpověď před uplynutím nájemní doby. Dr. M. V. najal si řečené místnosti, aby v nich mohl provozovati svou zubní lékařskou praxi, a za tím účelem místnosti ty adaptoval a v nich pak tuto praxi

provozoval. Užívání najatých místností jako bytu bylo výslovně vyloučeno. Dne 28. března 1932 zemřel a k pozůstalosti po něm se žalovaní přihlásili jako dědici a byla jim pozůstalost ta odevzdána. Žalovaní oznámili žalobci, že najaté místnosti dávají mu k dispozici koncem dubna 1932, odevzdali mu klíč od oněch místností ještě v dubnu 1932 a zaplatili nájemné do konce dubna 1932. Žalobce tvrdí, že podnájemní smlouva mezi ním a zemřelým Dr. V. byla podle smlouvy prodloužena, ježto nebyla dána výpověď do 1. prosince 1932 a žalovaní jako dědici zemřelého mohli smlouvu vypovědět jen po tříměsíční výpovědi teprve s účinkem od 1. prosince 1932. Žalobce souhlasil s rozvázáním smlouvy ke konci roku a po celou tu dobu místnosti byly žalovaným k dispozici. Domáhá se proto na žalovaných jako na dědicích po Dr. V. zaplacení nájemného za dobu od 1. května do 1. prosince 1932 v částce 8.400 Kč s příslušenstvím. Proti žalobě namítli žalovaní, že po smrti Dr. M. V. dali 1. dubna 1932 žalobci z podnájemní bytu měsíční výpověď, ač byli oprávněni dáti jen čtrnáctidenní výpověď, neboť smrtí Dr. M. V. přestalo jakékoli další jeho oprávnění provozovati dále zubní lékařskou praxi, stalo se tedy plnění závazku z podnájemní smlouvy o užívání uvedených místností k provozování zubní lékařské praxe pro žalované úplně nemožným. Byli tedy oprávněni podnájemní smlouvu se žalobcem po smrti Dr. M. V. zrušiti. Nižší soudy zamítly žalobu, dospěvše k přesvědčení, že byly místnosti najaty k provozování zubní lékařské praxe, nikoli k bydlení a že se proto předpis § 1116 a) nevztahuje na nájemní poměr mezi Dr. M. V. a žalobcem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

### Důvody :

Pokud žalovaní vytýkají, že odvolací soud nesprávně vyložil předpis § 1116 a) obč. zák. nemají pravdu. Ustanovení § 1116 a) obč. zák. upravuje mimořádnou výpověď bytu v užším smyslu při smrti nájemníkově, nikoli výpověď místností obchodních a pachtu. Nižší soudy zjistily, že místnosti, o které jde, pronajal žalobce Dr. M. V. výhradně k provozování jeho zubní lékařské praxe a že bydlení v nich bylo výslovně vyloučeno. Podle uvedeného zjištění nebyl předmětem smlouvy nájem bytu v dotčeném smyslu, a to jest rozhodující. Posoudily tedy nižší soudy věc správně.

### Čís. 15910.

Jde o nezákonnost (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.), nebyli důkaz znalcem proveden pro preklusi (poněvadž nebyla složena včas záloha).

Prekluse důkazů v řízení nesporném není přípustná.

(Rozh. ze dne 11. března 1937, R I 672/36. )